

SAHARA

AVONTUUR REEKS

18. Bitter die Wraak

MEIRING FOUCHE

BITTER DIE WRAAK

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

2

BITTER DIE WRAAK

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

BITTER DIE WRAAK

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die verhaal begin in die snikhete Sahara woestyn, waar 'n uitgeputte Franse Vreemdelegioen soldaat, Teuns Stegmann, desperaat probeer oorleef. Hy is deel van 'n klein groepie wat deur verraad sonder kos of water gelaat is. Hulle enigste hoop is om aasvoëls te probeer vang vir kos. Die aanvanklike konflik word gou duidelik. Dit ontaard in 'n verbete stryd teen die elemente en die dreigende dood wat oor hulle koppe hang. Fritz Mundt en Jack Ritchie is saam met Teuns Stegmann vasgevang in 'n verlate tempel. Teuns faal om 'n aasvoël te vang, wat die situasie meer kritiek maak en die planne wat hulle moes uitvoer verydel.

Teuns speel 'n sentrale rol as die dryfveer agter die oorlewings pogings. Hy lei die desperate poging om 'n aasvoël te vang en later, wanneer hulle deur 'n geheimsinnige groep onder leiding van Carlos Chanti "gered" word, is dit Teuns wat Chanti se ware motiewe bevraagteken. Chanti soek wraak op Petacci, 'n ander legioen soldaat en vriend van Teuns. Die spanning bou op namate Chanti vir Teuns en sy makkers as gyselaars gebruik om sy doel te bereik. Teuns bedink 'n riskante plan om Chanti te uitoorlê, met die hoop om Petacci se lewe te red en ook hul eie lewens te spaar.

Teuns oorweeg verskeie strategieë soos hy deur die woestyn jaag op 'n perd, op pad terug na die hoof basis. Hy probeer om sy agtervolgers te uitoorlê, maar besef later dat die enigste manier om sy teenstanders die hoof te bied, is om hulle aan te val met die hoop om hulle wapens in die hande te kry. Maar al wat hy vind is 'n dooie liggaam. Hierdie pogings word gekenmerk deur die vindingrykheid en moed van die dapper Suid-Afrikaner. Sal Teuns se laaste plan slaag, of is dit ook gedoem tot mislukking, wat tot nog groter tragedie sal lei? Die verhaal eindig met 'n skaduwee van onsekerheid weens 'n geheim wat nog ontrafel moet word.

UITTREKSEL

Met 'n vloek en 'n aaklige lag op sy gesig druk Carlos die perd met die spore en storm die plato af. Hy jaag vir D'Arlan in voordat hy die punt van die duin bereik het. Maar D'Arlan sien hom kom. In die hardloop het hy 'n paar keer omgekyk en hy sien vir Carlos kom. D'Arlan draai sy kop effens en bly hardloop.

Toe sien hy die twee wit voorpote van die perd net hier agter hom. Toe is die perd se kop langs hom en dit is toe dat kaptein D'Arlan iets doen wat slegs 'n man wat dit geleer het, kan doen. Rats soos 'n kat swaai hy nader aan die perd, spring so in die hardloop omhoog en gryp vir Carlos aan die skouer. Die volgende oomblik stort die lang rampokker uit die saal en val saam met D'Arlan dat hy so hik op die sand. Carlos is so uit die veld geslaan deur hierdie skielike verwikkeling wat hom so onverwags oorval het dat hy die eerste paar oomblikke skoon verwilderd is. Hy probeer sy arms om die vegtende D'Arlan kry, probeer hom oorwin met sy krag en gewig. Maar die klein Fransmannetjie is so glad soos 'n vis, en so stewig soos 'n ysterpaal, en hy veg met die vernuf van 'n beroepstoeier.

Carlos se groot hande skiet uit en hy probeer vir D'Arlan aan die keel beetkry. Maar dit is toe dat hy die sterre sien. Met sy skerp kneukels het D'Arlan hom op die slaap getref. Dit is maar 'n skrams hou, maar dit het vir Carlos seergemaak en die pyn bring die rampokker tot besinning. Dit ruk die woede in hom los. Hy breek los van D'Arlan en die volgende oomblik gryp hy hom vas, ruk hom orent en slinger die Fransman van hom af weg.

18. BITTER DIE WRAAK

Hoofstuk 1

DIE DORSTIGES

'n Lang blonde man in die mondering van die Franse Vreemdelegioen, steier en wankel oor die warm Sahara sand net soos een wat beskonke is. Een slag steier hy vooroor en slaan met sy gesig in die sand neer. 'n Paar oomblikke lê hy so met sy arms ver uitgesprei, sy oë gesluit teen die verblindende hitte van die Sahara se son. Toe worstel hy weer stadig op sy knieë en hande, staan 'n paar oomblikke, so met sy kop ver vooroor, toe sukkel hy weer orent. Hy loop slingerend en hy maak twee rye spore oor die woestynsand. Sy oë is dof en half verwilderd. Sy gesig is aaklig opgehewe soos 'n man se gesig is wanneer hy lank sonder water en kos aan die hitte van die Saharawoestyn blootgestel was. Sy lippe is dik geswel en gebars. Af en toe sypel die bloed uit die barste en dan lek hy byna gulsig met sy geswolle tong daaroor om die vog op te vang.

Binne die kring van die lewende, brandende horison gaan hy staan. Hy lyk klein en onbenullig hier in die leë wydheid. Net soos sy skaduwee wat amper nie meer 'n skaduwee is nie omdat die son byna reg bo is. Hy is 'n sterk man. Dit kan 'n mens aan sy liggaamsbou sien. Maar waar hy nou hier staan, het hy minder krag as 'n kind. Hy het moeite om orent te bly. Elke keer wankel hy en dan steier hy skeep. Maar hy bly regop, want hy weet, as hierdie ekspedisie van hom oor die warm sand nie slaag nie, dan sal hy sterf voordat nog 'n nag verby is, hy en sy paar makkers.

Hy sien die swart skaduwee oor die sand glip. Hy kyk op in die verblindende sonlig wat oor die wêreld lê. Daar is twee van hulle wat om hom draai. Twee van die aaklige bewoners van die uithoeke van die woestyn. Hul vlerke is groot en breed. Hul nekke lank en kaal. Hulle snawels blink soos sabels en hulle oë is wreed terwyl hulle om hom draai. Hy sien daardie gevaarlike kloue. Hy hoor die suising van hulle vlerke terwyl hulle op hom wag om te sterf.

Hy steek sy hande na hulle toe uit. Sy bewende verbrande hande. “Kom julle vloeke,” skreeu hy. Trane brand in sy oë. Waar hy hier staan en kantel, weet hy dat hy selfs in staat sal wees om een van hierdie vieslike aasvoëls met sy hande te verskeur en hom rou op te eet, sy bloed uit te suig. Dit is wat die Sahara met jou doen wanneer hy jou vang sonder water en kos, soos hy hierdie man en sy paar makkers gevang het.

Die Sahara maak van jou ’n waansinnige dier wat bereid is om enigiets te eet en te drink. Dit breek alles in jou af behalwe die onkeerbare en vernietigende sug na kos en water.

Water... wanneer laas het hulle water gehad?

Hy sluit sy oë en sy arms hang slap langs sy sye.

Nou moet hy begin om sy plan uit te voer. Sy plan om homself te red en hulle wat wag. Hy kyk weer ’n maal op na die voëls wat nie ver bokant sy kop draai nie. Toe struikel hy weer ’n paar tree vorentoe en slaan in die sand neer. Hy val met sy kop skeef sodat hy oor die sand kan sien. Die aasvoëls kras oor hom heen. Dit is hul oorwinningslied. Hulle is seker daarvan dat hy nie weer sal opstaan nie. Hulle swaai laer en laer. Hy hoor die sagte suising van hul vlerke, die gefladder van hulle vere. Hy kyk na die swart skaduwees wat ’n kring om hom trek.

“Kom julle engele,” fluister hy, “kom en val my aan. Dit is waarom ek hierheen gekom het. Dit is daarom dat ek hier in die oop woestyn lê. Kom, julle engele, kom val my aan.”

Hy sluit sy oë ’n oomblik teen die wit strale van die son. Hy voel die sweet teen sy nek afbrand en verbaas hom dat hy nog kan sweet. Is daar dan nog enige vog in sy gemartelde liggaam oor?

Dit is toe hy die fyn sand oor sy gesig voel spring dat hy sy oë oopmaak. Die eerste aasvoël het neergestryk. Hier ’n paar tree van hom af. Hy maak sy oë net op skrefies oop, want hy ken die vindingrykheid van die aasvoël. Hy loer na die ongedierte van die lug. Die ding se vlerke is wyd uitgesprei. Sy asem jaag en sy bek is wyd oopgesper. Daardie twee

vflammende geel oë is op hom gerig. Daardie twee oë soek na die laaste teken van lewe by sy slagoffer. Maar die man wat daar lê, lê roerloos. Hy verroer nie 'n spier nie. Al wat in hom beweeg, is die slag van sy hart, en sy stadige, egalige asemhaling wat hy beheer sodat daardie voël selfs geen agterdog moet hê dat hy nog leef nie.

“Kom nader, jou engel,” sê hy vir die vieslike voël. Maar hy spreek dit nie uit nie. Hy sê dit net in sy hart. “Kom nader sodat ek jou nek kan breek en jou bloed kan drink. Kom nader sodat ek jou kan dood en jou vleis kan eet.”

Dit is amper asof hy 'n hipnotiese houvas op die aasvoël kry, want meteens trippel hy 'n paar tree nader, met die twee vlerke nog steeds wyd uitgesprei. Die man wat daar lê, is bewus daarvan dat die ander aasvoëls agter sy rug kom neerstryk het.

Die oomblikke gaan stadig verby. Die oomblikke wat sal bepaal of hy sal leef of sterf. Die oomblikke wat sal bepaal of die Sahara hom sal oorwin of hy die Sahara.

Die sand brand sy oopgespreide hande. Dit brand en skroei sy wang waar dit teen die grond gedruk lê. Maar pyn mag nou nie vir hom bestaan nie omdat die dreigende dood, omdat die lewe wat jy wil besit, belangriker is as pyn. Daarom verduur hy dit. Daarom verroer hy nie eens sy wang wat voel asof dit teen 'n vlam gedruk word nie, of sy groot hande wat voel asof hulle in 'n oond gedruk is nie. Hy lê net, en deur sy skrefies oë hou hy daardie aasvoël dop wat stadig nader kom. Versigtig. Hy is dankbaar oor die uitdrukking in die voël se oë. Dit is nie die uitdrukking van tevredenheid nie. Daardie voël het amper dieselfde uitdrukking in sy oë as wat hy self in sy oë het.

Die aasvoël sit nou omtrent 'n tree van sy hand af. Hy kan die skurfte aan daardie bene en daardie kloue duidelik sien. Hy kan duidelik sien waar 'n klein veertjie op die voël se vlerk regop staan. Hy kan daardie litteken teen die kaal nek sien waar 'n vyand hom seker beseer het.

“Kom nader jou engel,” sê hy weer in sy binneste. “Waarvoor wag jy?

Waarom kom jy nie nader nie sodat ek met jou kan veg?” Dit is toe wat dit vir hom voel asof ’n vlam sy hand skroei wat agter sy rug uitgestrek lê. Dit voel vir hom asof ’n warm lem hom daar getref het en hy weet wat dit beteken. ’n Aasvoël wat hy nie kan sien nie, het begin vreet.

Maar hy kan nie waag om hom te verroer nie. Hy sluit sy oë krampagtig en hy wag op die volgende slag van daardie snawel.

Instinktief kners hy op sy tande. Hy moet roerloos bly.

Dit sal nie help dat hy na daardie voël probeer gryp nie. Hy sal dalk misgryp.

Maar hoewel sy oë gesluit is, word hy skielik bewus van ’n beweging en toe hy weer kyk, is hy net betyds om te sien hoe die aasvoël wat hierdie kant van hom sit, vinnig nader draf. Sy aaklige kaal nek ver vooruit gestoot, sy bek oop, sy snawel dreigend.

Toe beweeg hy. Hy beweeg voordat die ander voël sy snawel weer ’n keer in sy linkerhand kan dryf. Sy regterhand skiet uit en hy gryp die stormende voël wat hy kan sien, aan die been. Die volgende oomblik is daar ’n ontploffing van beweging en geluid. Daardie groot vlerke slaan krampagtig, die snawel word agter sy blad en op sy skouer en agter sy nek ingedryf soos die voël veg. Die groot vlerke word op en neer gerus soos hy sukkel om weg te kom. Maar die groot man hou. Hy hou laggend en huilend. Teenoor sy swak krag is die krag van hierdie voël soos ’n orkaan. En toe daardie snawel tydens die worsteling en verblindende pyn op sy wang ingeslaan word, toe is selfbeskerming sy eerste reaksie. Daardie onverwagte nuwe pyn so naby sy oog laat hom sy konsentrasie vir ’n oomblik verslap. Die volgende oomblik het die voël sy been uitgeruk uit sy hand en met ’n verwarde gefladder van vlerke, maak hy dat hy wegkom.

Die lang, blonde man lê wenend daar op die sand. Wenend van pyn en teleurstelling en wanhoop. Toe hy die voël hoor wegfladder deur die warm lug, voel dit vir hom asof dit sy eie lewe is wat daar wegfladder, want nou is daar vir hom geen hoop meer nie. Hierdie was sy laaste

krag wat hy gebruik het en selfs sy laaste krag was nie meer genoeg om 'n voël te onderwerp en te oorwin en hom te breek en te eet nie. Nou is dit klaar. Dit weet hy. Hy sal nie weer hier op die sand kan kom lê en 'n aasvoël probeer vang nie.

Hy kan nou net een van twee dinge doen. Hy kan hier lê totdat die son hom totaal gebrand het, totdat hy in daardie aaklige bedwelming verval wat die son van die Sahara oor jou bring as jy lank genoeg aan hom blootgestel is. Hy kan hier lê totdat hy opstaan en skreeu, soos 'n waansinnige oor die sand heen en weer storm en sy oë na die son opgehef terwyl hy hom verbeel dit is 'n waterkol wat hy aanskou. Rondhardloop totdat die rooi blitse van sonsteek voor sy gemartelde oë verskyn en hy uiteindelik neerslaan met sy hande ver uitgegooi en met sy oë wyd oop.

Of hy kan opstaan en na hulle teruggaan wat lê en wag. Hulle wat weet dat hy vir hulle die dood of die lewe gaan haal het. Ja hy kan hier opstaan en terugsukkel na hulle toe, by hulle gaan lê en wag totdat die einde kom. Maar nou is daar niks verder as om te wag op die einde nie.

Op die oomblik voel hy lus om hier te bly lê en hom nooit weer te verroer nie. Hier te lê en wag totdat die Sahara hom opeis. Verwarde beelde van sy jeug skiet deur sy hoof. Hy dink aan 'n groen vallei in die druiwe wêreld in die Westelike Provinsie in Suid-Afrika. Met sy gesig sidderend op sy een hand gedruk, sien hy weer daar ver teen die hoë berg die wit waterstroom na benede stort. Hy sien die koelte van groot eike en die kruine van swaar denne. Hy sien die plaas met 'n kelder waar koel wyn rus. Hy hoor stemme en hy sien mense. Mense wat hy al amper vergeet het. Sy ouers en vriende. Hy sien die oë van sy broer wat in hierdie woestyn verdwyn het. Die broer na wie hy kom soek het toe hy by die Franse Vreemdelegioen aangesluit het. Hy dink aan homself en met 'n vreemde verrassing besef hy dat sy naam Stegmann is. Teuns Stegmann. Seker die enigste Afrikaner in die Vreemdelegioen. Hy dink hoeveel maal hy al in hierdie woestyn die dood geflous het. Onder koeëls en sabels en spiese uitgekom het, uit kerkers gebreek het en 'n

fort deur wanhoop en vrees gebreek het om weer te oorwin.

Maar hy weet dat dit nou alles verby is. Hierdie keer weet hy wie die oorwinnaar sal wees tussen hom en die dood.

Hy rig hom op sy elmboë en kyk na sy beseerde hand. Met 'n snak laat hy sy kop sak en hy lek byna woedend aan die bloed wat uit sy eie wond vloei. Uit die gat waaruit die aasvoël 'n stuk vleis en vel weggeruk het. Toe gaan sy groot skouers aan die skud. Hy voel hoe dat die trane brandend in sy oë lê. “Water, water, water!” sê hy met 'n snak. “Ek wil nie nou al sterf nie.”

Hy sukkel verder orent totdat hy sit. Deur die dansende hitteduiwels op die woestyn kyk hy terug na die ou tempel wat lyk soos die wit doodsbeendere van 'n dier wat lank aan die son blootgestel was. Die tempel van die dood. Dit skitter deur die sonlig. 'n Oomblik lyk dit asof die ou bouvallige deure swem en swaai, asof hulle omkantel en omval en dan weer opgebou word daar voor sy oë. Dit laat hom dieper asem haal, want hy weet dat dit die voortekens van die dood is wat jou so laat sien. Hy het al gehoor van manne wat hier in die woestyn by die dood omgedraai het. Hulle het vertel dat wanneer dinge eers voor jou begin kantel en draai, dan moet jy weet dat die dood nie meer ver is nie.

Meteens voel Teuns Stegmann, die lang blonde Suid-Afrikaner 'n bewende vlag van vrees deur hom skok. Nee, hy wil nie sterf nie. Nee, nie hier waar hy alleen is nie. Hy wil liever sterf daar waar ander by hom is. Selfs hier waar hy die dood se vleuel oor hom hoor suis, wonder hy of hy vir die ander nie nog iets kan doen nie. Miskien een van hulle uit die son in die skaduwee neem. Miskien een van hulle met sy kepie koel waai terwyl hy sterf. Miskien vir een moed inpraat.

Hy sukkel lank voordat hy op sy voete is. Hy is soos 'n kind wat die eerste maal moet loop. Hy staan net 'n oomblik daar in sy swaar stewels toe slaan hy agteroor op sy rug, maar hy sukkel weer orent. Versigtig sit hy die een voet voor die ander, want dit voel asof hy op lug loop. Die gelyke van die sand kantel en swaai met hom. Dit voel vir hom soos ure

voordat hy die ou poort van die verlate tempel binne struikel. In die koelte van 'n ou muur gaan hy staan, druk sy gesig teen die warm klip. Hy draai hom om en kyk oor die woestyn uit. Hy sien twee aasvoëls draai, maar hoog waar niemand hulle kan bereik nie. Dit lyk asof hulle hom uittart in die vryheid waar hulle beweeg. Dit is vir hom asof hulle hom uitlag daar uit die groot hoogte duskant die son. Hy kners sy kake opmekaar en bal sy vuiste, want op daardie oomblik weet hy hoe magteloos hy is.

Hy strompel die ou tempel binne na die verweerde ou pilaargang wat al gedeeltelik inmekaargestort het. Hy loop soos 'n skuldige daarheen, want hy weet dat hy nie geslaag het nie. Een van hulle daar in die koelte sukkel ook orent, staan swaaiend daar en gryp een van die pilare vas. Sy groot gesig is ver uitgestoot. Dit is die groot Duitser Fritz Mundt. Die man wat die reputasie het dat hy die sterkste een is in die Vreemdelegioen. Maar op hierdie oomblik is ook hy so kragteloos dat hy sy liggaam teen die pilaar orent moet hou.

Toe hy 'n paar tree van hulle af kom, steek Teuns Stegmann vas, gooi sy hande magteloos omhoog. Hy praat nie, maar daardie een gebaar is genoeg om van sy mislukking te getuig.

“Jy het misluk,” hoor hy vir Fritz Mundt sê. “Nou sal ons moet sterf.”

Teuns sukkel 'n paar tree nader tot op die skaduwee. “Ja, ek het misluk,” fluister hy en laat sy groot kop sak. “Ek het nie meer krag nie. Ek sê jou, ek het nie meer krag nie.”

Jack Ritchie, die blonde Engelsman sit daar met sy bene ver uitgestoot met sy rug teen die muur aangeleun, sy kop skeep. Slap en skeep asof sy nek gebreek is.

“Jy het niks gebring nie,” prewel hy soos 'n kind wat 'n geskenk verwag het en nou besef dat hy teleurgestel is.

“Ek sê julle, ek het nie meer krag nie,” skreeu Teuns dit uit, sukkel die twee trappe op en kom val teen die muur in die koelte neer. “Ek het een